

Csukás
István
Ágacska

Rajzolta: Falcione Sarolta

Csukás
István
Ágacska

Rajzolta: Falcione Sarolta

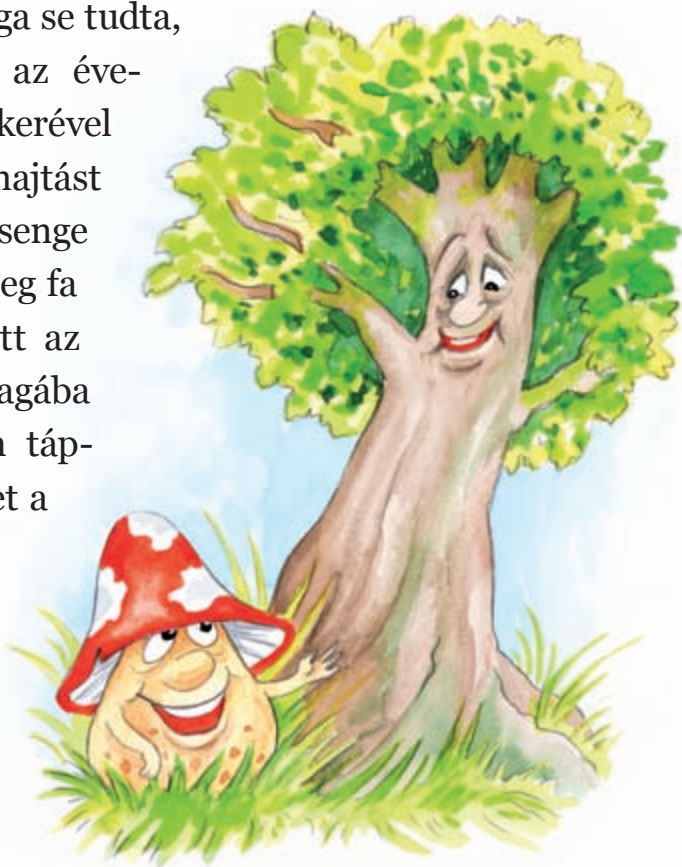
 Könymolyképző Kiadó

Ágacska lepottyan a földre

Az erdő szélén állt egy öreg fa, maga se tudta, hogy hány éves, nem számolta az éveket, kapaszkodott erősen a gyökerével a földre, s minden tavasszal új hajtást nyújtott az égre. Az új hajtás, a zsenge ágacska most is megszületett az öreg fa csúcsán, nyújtózkodott, növekedett az ég felé, a fény felé, mohón szívta magába a napsugarat. Az öreg fa buzgón táplálta az éltető nedvekkel, amelyeket a gyökeréből küldött fel a csúcsra, s ahogy nőtt az ágacska, úgy nőtt a hite és a reménysége. Elégedetten sóhajtott, susogta: – Új ág, új reménység! Él még az öreg fa, nem fog rajta a vénség!

Az öreg fa tövében éldegélt egy nagy kalapú gomba. Bár egy helyben éldegélt, vagyis álldogált, de azért okos gomba volt. Derűsen hallgatta a kalapja alatt a susogást. Így van! – gondolta bölcsen. – Amíg élünk, remélünk! – S dünnyögve tette hozzá: – Ez egy nagy igazság!

Nem messze, egy tócsa mellett, szép fejű virág bólogatott. Senki se tudja, hogy került ide, talán a szél hozta a magot, amely kikelt, s egy

szép virág lett belőle. Kicsit magányos volt, mert közel s távol nem élt hozzá hasonló, éppen ezért boldogan beszélt, susogott és dünnyögött a többivel. – Szép a remény! – susogott. – Szép az igazság! – dünnyögött. Majd halkán hozzáfűzte a magáét: – És én is szép vagyok!

Arra röpködött a lepke, ő bezeg nem álldogált egy helyben, s nem bólogatott a földbe nőve. Izgett-mozgott, cikázott a levegőben, gyönyörű szárnyán lebegett. Elsuhant az öreg fa mellett, körbekerिंगte a gomba kalapját, s rezgette a szárnyát a virág feje fölött. Kíváncsian kérdezgette: – Mit susogtok? Mit dünnyögtek? Mit bólogattok? – De nem várta meg a választ, nem tudott sokáig egy helyben maradni, rengeteg repülnivalója volt, hiszen azért volt szárnya, hogy repüljön! Várta a világ sok-sok csodája, s ő nem tudott betelni vele. – Mindjárt visszajövök! – mondta. – De előbb egy kicsit röpködök!

Messze távolban, olyan messze, hogy még senki se látta, gyülekeztek a felhők, az ég alja elsötétedett, szél süvített, vihar közeledett fenyegetően. Az öreg fa vette észre először, recsegték-ropogtak az ágai, sok vihart megélt már, s tudta, hogy baj lesz. Riadtan nézett az elborult égre, s aggódva susogott:

– Bújjatok! Rejtőzzetek! Mindenki fedezékbe! Itt a vihar.

Először egy fürge szelecske suhant feljűk, lehetett volna egy szellő, szellőcske is, ha nem száguldott volna olyan gyorsan. Elsűvített felettűk,

mint egy hírnök, élesen visítva: Viii! Viii! Elkapta a magasban röpködő lepkét, megforgatta, fel-le dobálta, s lecsapta a földre. A lepke szédelegve forgott, keringett, a szárnyát sem tudta kitárni, tehetetlenül lezuhant.

A gomba meglátta a vergődő lepkét, sürgetve hívta:

– Gyere a kalapom alá! Gyorsan! Gyorsan!

A lepke bebújt a gomba kalapja alá, remegve összehúzta magát. A gomba nyugtatgatta, csitítgatta, bölcsen dünnyögött:

– Az is jó, ha kicsik vagyunk! Elsüvít felettünk a vihar.

A virág ide-oda dülöngélt a szélben, majd látta, hogy ennek fele se tréfa, engedelmesen a földre hajolt, lelapult a fűbe. Onnan suttogta bizakodva:

– Az is jó, ha meg tudunk hajolni! Nem visz el a szél.

Mert a szelecske után megérkezett az igazi fergeteg, a viharos szél hatalmas erővel zúdult rájuk. Felkavarta a világot, recsegett-ropogott minden, elsötétült az ég, nem lehetett látni, csak hallani lehetett, hogy zörögnek az öreg fa ágai. Az öreg fa kapaszkodott a gyökerével, birkózott a széllel. Erős volt az öreg fa, de hiába volt erős, nem bírta megtartani a csúcson növény zsenge hajtást, a szél letörte Ágacskát. Ágacska lepottyant a földre, bénultan feküdt, meg se mert moccanni. A vihar ahogy jött, elvonult. Lassan kivilágosodott az ég, feléledt a világ.

Az öreg fa bánatosan nézte a földön fekvő Ágacskát.

– Haj, haj! Mi lesz veled, Ágacska? Letört a vihar. Merre visz az utad? Látlak-e még valaha? Mit adjak útravalónak? Azt adom útravalónak, hogy tudjál járni-kelni, tudjál beszélni mindenkivel! Hátha így nem tévedsz el a világban.

Az öreg fa búbájolt és varázsolt, lelket lehelt Ágacskába.

Ágacska lassan éledezett, nem mert moccanni, csak feküdt a földön, aprókat nyögdécselt, piciket jajgatott:

– Haj, haj! Jaj, jaj!

Kisütött a nap, fénycsíkok villogtak a levegőben. A lepke kibújt a gomba kalapja alól, megrázta a szárnyát, és csillogva kiterjesztette.

Kíváncsian nézett körbe, fülelt és hallgatózott, hogy ki nyögdécsel, ki jajgat. Meglátta a földön fekvő Ágacskát.

– Ki nyögdécsel? Aha! Ott van! Ki lehet? Nem lepke! Nem is hasonlít rá, hiszen nincsen szárnya.

Egy versikét talált ki, abban foglalta össze a véleményét, s röpködve elszavalta.

*Nem lepke, ez egész biztos,
könnyű szárnyon lebegő,
kinek háza a virág
és otthona a levegő!*

S elégedetten rezgettette a szárnyát, hogy ilyen jól kitalálta.

Ágacska tovább nyögdécselt panaszosan:

– Haj, haj! Jaj, jaj!

A virág is kiegyenesedett, megszemlélte a nyögdécselőt, és határozottan jelentette ki:

– Nem virág! Egészen biztos, hogy nem virág!

Ő is faragott egy versikét, s bóbitáját ingatva elszavalta.

*Nem virág, az egész biztos,
lágyan nem hajladoz ő,
hogyha szellő ringatgat
és vele táncol a mező!*

A gomba is megvizsgálta Ágacskát, s kalapja alatt hunyorgott, fejét rázva dünnyögött:

– De nem is gomba! És legjobb, ha én is versben foglalom össze az ítéletemet, íme, halljátok! – S dünnyögve elszavalta az ítéletét.

*Nem is gomba, az is biztos,
se hasa, se kalapja!
Láthatjátok, hogy ezt a tényt
ő maga se tagadja.*

Így tünődtek és töprengtek, verset faragva találgatták, hogy ki lehet az ott a fűben, és honnan pottyant ide, hiszen az előbb még nem volt itt.

Kire hasonlít Ágacska?

Ágacska összeszedte magát, felült a fűben, és kíváncsian bámészkodott körbe-körbe, föl és le. Szép volt a világ, bár nem ismert senkit és semmit, de azért azt látta, hogy minden nagyon szép. Sütött a nap, kékllett az ég, és zöld volt a fű. Boldogan felsóhajtott:

– De gyönyörű! Bár nem ismerek senkit és semmit, de minden gyönyörű!

Végignézett magán, megnézte a kezét, megnézte a lábát, óvatosan megmoccant, először a kezét mozgatta meg, azután a lábát, s örömmel suttogetta:

– Már nem is fáj, hogy leestem!

Újra körbepillantott, derűsen ragyogott a szeme.

– Hol vagyok? – kérdezte, majd bólogatva megállapította: – Hát persze, itt lent vagyok, ha egyszer leestem. És most mit csináljak? Ülök. És utána mit csináljak? Megvan! Megpróbálok felállni. Kezem van, lábam van. De hogy kell felállni?

Ezen eltűnődött egy pillanatig, először a kezére akart állni, de ez nem volt jó, mert lent maradt a feje. Rájött, hogy a lábára kell állni! Megtámaszkodott a kezével, megfeszítette a derekát, s felállt a lábára.

– Hooo-hopp! Állok! Állok! Állok!

Egy kicsit még imbolygott, de hamar megtalálta az egyensúlyt, és szép egyenesen állt.

– Egyenesen állok! Jaj, de jó! Mind a két lábamon.

Megint eltűnődött, hogy most mit csináljon.

– Most mit csináljak? Nézzük csak! A két lábamból az egyiket megmozdítom. Merre mozgósítom? Hátra vagy előre? Előre könnyebben mozdul, előre mozgósítom. Lépek egyet, hopp!

Előrelépett az egyik lábával, és most nem töprengett sokat, utánalépett a másik lábával is.

– Most ezzel, most ezzel! Most megint ezzel, most megint a másikkal. Milyen könnyű! Nem is nehéz. Egyiket a másik után. Lépek, lépek! Járok, járok! Tudok lépni, tudok járni!

Így lépegetett, egyik lábával a másik után, mosolyogva járkált egyenesen, majd körbe-körbe. Az örömtől bizseregve élvezte a járkálást, a mozgást, a mászkálást. Ez valami új volt, ez valami csoda volt, hogy mozoghatott egyik helyről a másikra. Így érkezett el a tócsához, amely olyan volt, mint egy tükör, visszatükrözte az eget, és visszatükrözte Ágacskát, ahogy belenézett. Ez megint egy új csoda volt, ámulva hajolt a tócsa fölé.

– Mi ez? Mi ez itt? Belenézek, és rám néz valaki. Ki lehet ez a valaki? Nincs itt senki, vagyis csakis én lehetek.

Elhajolt a tócsától, majd újra visszahajolt, s hangosan örvendezett:

– De hiszen ez én vagyok! Látom magamat! Én vagyok!

Tűnődve abbahagyta az örvendezést, a gyönyörködést. Egy gondolat, egy kérdés futott át rajta, mint felhő az égen. Felsőhajtott, s úgy kérdezte:

– De ki vagyok én? Mi vagyok én?

A tócsa nem válaszolt, csak tükrözött némán. Ágacska elfordult a néma tükörtől, vágyakozva nézett körül, hogy hátha valaki válaszol a kérdésre. Ekkor meglátta a bóbitás virágot, gyorsan odasietett, s mosolyogva megszólította:

– Jaj, itt egy gyönyörű bóbitás! Szervusz, gyönyörű bóbitás!

A virág egy picit felhúzta az orrát, vagyis egy picit sértődötten válaszolt, azon sértődött meg, hogy nem tudják a nevét. Láthatóan egy kicsit hiú volt, és gőgösen fenn hordta az orrát.

– Én virág vagyok! Igaz, hogy bóbitás, de úgy hívnak, hogy Imola! Érted?

Ágacska lelkesen bólogatott, hogy érti, és most már tudja.

– Értem! És ne haragudj! De szép vagy, te Imola! Én is virág vagyok?

A virág megrázta bóbitás fejét, s határozottan jelentette ki:

– Nem, te nem vagy virág!

Ágacska elszontyolodott, bánatosan kérdezte:

– Hát akkor mi vagyok?

A virág ingatta bóbitás fejét, hogy nagyon sajnálja, de nem tudja. Szánakozva mondta:

– Nem tudom. Csak azt tudom biztosan, hogy nem vagy virág!

A lepke repült arra könnyedén, kiterjesztett szárnyán lebegett a levegőben. Ágacska meglátta, mosolyogva szaladt utána, csengő hangon kérlelte:

– Levegőben reppenő, szép szárnyadon lebegő, várj meg!

A lepke egy helyben lebegett, lassan rezgette a szárnyát, lebegve szólt a levegőből:

– Tessék, megvártalak! Mit kívánsz? Különben van nevem is, én vagyok Lepke Lenke, a hirtelenke!

Ágacska örvendezve ismételte, nagyon tetszett neki a név.

– Lepke Lenke, hirtelenke! Én is lepke akarok lenni! Ugye én is lepke vagyok?

Fel-felugrált a levegőbe, de mindig visszaesett a földre, hiába csapkodott a karjával.

A lepke nézte a felugró Ágacska, ahogy kalimpál a kezével. Szelíden mosolyogva ingatta a fejét.

– Sajnálom, de te nem vagy lepke! Nincs szárnyad, és nem tudsz repülni.

Ágacska abbahagyta az ugrálást meg a kalimpálást, és szomorúan felsóhajtott:

– Hát akkor mi vagyok?

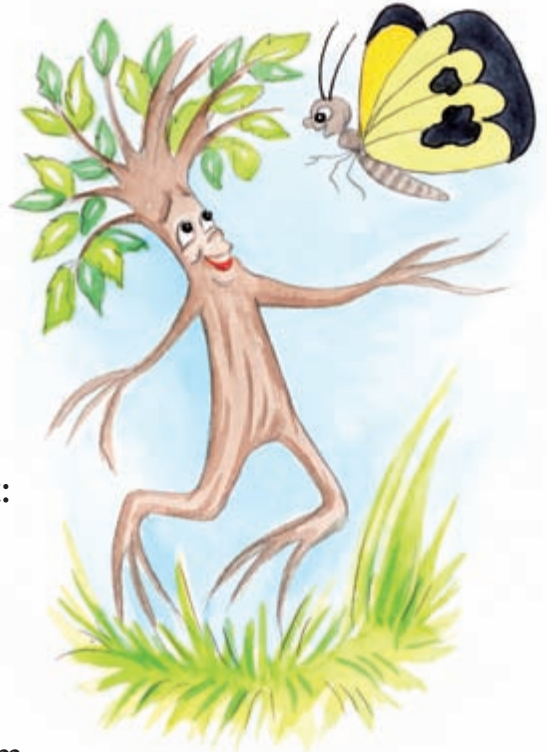
Akkorát sóhajtott, hogy a lepke feljebb emelkedett a nagy sóhajtástól, onnan mondta együttérzően:

– Nem tudom. De azt biztosan tudom, hogy nem vagy lepke.

A lepke elröppent, Ágacska sóvárogva pillantott utána, szomorúan lépegetett tovább az égre nézegetve. Ahogy lépegetett meg szomorkodott, beleütközött valamibe, mivel még mindig a lepke után bámult, és nem nézett a lába alá. Felriadt az ütközésre, s bocsánatkérően motyogott:

– Jaj, bocsánat! Megütöttelek?

Lenézett, s látta, hogy a gombának ütközött. A gomba a fűben csücsült, és derűsen lesett ki a nagy kalapja alól. Rekedtes hangon szólalt

meg, tünődve hümmögött és krárogott közben:

– Nem tesz semmit. Hüüm. Vagyis biztos nem vettél észre itt a fűben. Krr-krr. Vagyis nem néztél a lábad alá. Különben én vagyok a gomba! Galócai Galócai Galóca! Így hívnak. Kr... Igen.

Ágacska megcsodálta a gombát, és lelkesen felkiáltott:

– De szép vagy te, galócai Galócai Galóca! De szép a kalapod! Én is gomba szeretnék lenni! Ugye én is gomba vagyok? A virág azt mondta, hogy nem vagyok virág. A lepke azt mondta, hogy nem vagyok lepke. Akkor csakis gomba lehetek.

A gomba zavartan krárogott meg hümmögött a nagy lelkesedésre, bánatosan csóválta a fejét, s óvatosan megválogatva a szavakat, így válaszolt:

– Sajnálom, izé, hüüm, krr-krr, mert igazán rokonszenves vagy. Igazán! De hát meg kell mondanom, hogy nem vagy gomba.

Ágacska elkeseredve kiáltott fel, a szeme is könnybe lábadt.

– Hát akkor mi vagyok? Senki se mondja meg nekem, hogy mi vagyok? Ez se vagyok, az se vagyok, valaminek csak kellennem. Te olyan okosnak látszol, mondj valamit!

A gomba bölcsen bólogatott, elégedetten düllesztette ki a hasát. Nagy levegőt vett, mint aki hosszú beszédre készül, abbahagyta a hümmögést és a krárogást, folyékonyan ömlött belőle a szó:

– Én nemcsak okosnak látszom, hanem okos is vagyok! Habár ezt sokan nem hiszik el, mivelhogy nem szoktam mozogni, mászkálni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

meg tekeregni. Meg efféléket. De nagyon tévednek a mászkálók meg a tekergők, ha azt hiszik, hogy egy helyben nem lehet semmit se látni.

A gomba intett Ágacskának, hogy hajoljon közelebb, mert valami fontosat akar mondani. Ágacska kíváncsian közelebb hajolt, a gomba suttogott, mint aki egy nagy titkot közöl.

– Psz! Figyelj csak! A múltkor is, ahogy itt egy helyben ülök, fölfe-deztem egy új gombafajtát! Itt mászkáltak meg tekeregték föl-alá, én meg jól felfedeztem őket! Az egyik alacsony volt, a másiknak meg nagy lapátfüle volt. De mindnek volt kalapja! Vagyis világos, hogy gombafélék voltak. Hohó – mondom magamban –, ha gombafélék is, mégsem egészen gombák! Hiszen mozognak meg mászkálnak és tekeregne-k. És elneveztem őket embernek! Mert mindenkit el kell nevezni vala-hogy. Bár azok az emberek is olyan mászkálók meg tekergők, de a név jár nekik. Biztos azért mászkálnak, mert nem találják a helyüket. Hüm, izé, krr-krr, egy kicsit elkalandoztam. Hol is tartottam? Miről is beszélgettünk?

A gomba megint zavartan hümmögött meg krákogott, keresgélte a szavakat. Ágacska gyorsan közbevágott, segített neki.

– Hogy te milyen okosnak látszol.

A gomba hálásan bólintott, hogy milyen figyelmes hallgatója akadt. Megint kidüllesztette a hasát, és fontoskodva mondta:

– Tudom már, miről beszélgettünk. Hogy én milyen okosnak lát-szom! De nemcsak látszom, hanem okos is vagyok. Bizony! Bárkitől megkérdezheted, de legjobb, ha engem kérdezel.

Ágacska elismerően bólogatott, és gyorsan megkérdezte:

– Akkor mondd meg, hogy én ki vagyok.

A gomba a fejét csóválta, és szelíden korholta Ágacskát:

– Ne légy türelmetlen! Nézzük csak, menj csak arrébb egy kicsit! Úgy. Sétálgass fel-alá!

Ágacska arrébb ment, és sétálgatott fel-alá. A gomba összehúzott szemmel figyelte.